

[Arne Melchior]

Jeg kommer lige til at rette mig selv vedrørende en bemærkning, jeg havde i første runde. Jeg talte om medarbejderrepræsentation i forsikringselskabers bestyrelser, men en sådan har vi jo allerede i henhold til aktieselskabsloven. Jeg mente naturligvis offentlige repræsentanter i de pågældende bestyrelser.

Så vil jeg gerne vende mig til statsministeren og sige, at jeg selvfølgelig er glad for, at statsministeren opfattede signalerne også fra mit parti. Det kan ikke overraske statsministeren, at disse positive signaler blev udsendt. Jeg har nu opfattet det sådan, at alle firkloerverpartier havde tilsvarende positive signaler, netop fordi man traditionelt tager et medansvar, fordi man kender problemerne. Men selvfølgelig må der være en grænse for, hvor selvudslettende man kan være, og skal der kompromises, må der også gives noget til det samlede firkløver, som dog ikke er så svagt, som man med få mandatets flytning måske indimellem forsøger at fremstille det.

Jeg lagde mærke til statsministerens udtalelser til hr. Ellemann-Jensen. Statsministeren sagde, at det er vel pænt at være partiformand, og dem er der flere af. Det er det da i høj grad, og det er vel ikke mindst pænt og agtværdigt og mere end det at være partiformand for et meget stort parti, men må jeg erindre statsministeren om, at i hele hans første statsministerår – han blev det jo lidt hovedkulds – udtalte statsministeren meget kategorisk og offentligt, at han ikke mente, at de to poster var forenelige, den som statsminister og den som partiformand. At han så på en god gammel socialdemokratisk vis blev tvunget til at påtage sig begge poster, tror jeg han selv føler tyngden ved i mange situationer, og jeg vil herom blot endnu tilføje, at nationen dog lægger mere vægt på, hvad statsministeren gør, fordi det er vigtigt for hele nationen, end hvad partiformanden gør, selv om det også er vigtigt, når partiet er så stort, som det er.

Så sagde statsministeren, jeg tror ordret citeret, at mange af os herinde ser rødt, når vi hører, at medarbejderne skal have andel i virksomhedernes overskud. Jeg tror, statsministeren analyserer situationen her helt forkert. Det er ikke af den grund, man ser rødt. Et halvt års tid, før mit parti kom ind i dette ting, var der en debat her om socialdemokratiets forslag om lønmodtagernes medejendomsret – jeg tror, det var i februar 1973 –

og fra de såkaldte borgerlige partier, VKR-partierne, var der altså 3 ordførere, som alle er medlemmer af tinget også i dag. Det var hr. Enggaard fra venstre, det var hr. Palle Simonsen fra de konservative, og det var hr. Niels Helveg Petersen fra de radikale – jeg tror, jeg har læst lektien nogenlunde godt – og de gik alle tre stærkt og helhjertet ind for basistankegangen, så jeg tror, at statsministeren kan regne med, at denne grundindstilling stadig væk er til stede.

Nej, det, vi ser rødt ved, er, når vi hører metoden, og den er jo ikke helt uvæsentlig. Når vi hører, det skal være obligatorisk, at det skal være tvang ved indgreb af konfiskatorisk art, når vi hører om centrale fonds, altså konfiskation og koncentration, kapital- og magtkoncentration ved tvang, det er det, vi ser rødt ved. Derimod er en spredning af ejendomsretten, som tidligere justitsminister Knud Thestrup, da han fyldte 70 i 1970 – og han var i øvrigt formand for det konservative folkeparti dengang – sagde: »En spredning af ejendomsretten er da helt efter mit hjerte.« Så sagde interviewer til ham: »Ja vel, men hvad så med den lovfæstede, grundlovssikrede private ejendomsret?« Så sagde hr. Thestrup: »Ja men den vil jeg da drage manganen en lense for, men det er nu engang ikke Vorherre, der har bestemt, hvordan den skal være fordelt.« Man kan altså finde en 70-årig konservativ formand og justitsminister i det spørgsmål, og så kan man selvfølgelig også finde en 50-årig nuværende konservativ formand, når det drejer sig om en spredning af ejendomsretten, men altså ikke om konfiskation og kapital- og magtkoncentration ved tvangsmidler.

I sommeren 1974 bad jeg selv i et spørgsmål til den daværende arbejdsminister arbejdsministeren foretage et kulegravningsarbejde for at finde ud af at katalogisere de mange, mange ordninger rundt omkring i store og mellemstore og små firmaer, som netop går ud på udbyttedeling, som går ud på medarbejderaktier og meget andet af den slags. Den daværende arbejdsminister, som var fra partiet venstre, lovede at se velvilligt på det, men han fik jo ikke så lang tid, at han fik gjort noget ved det. Jeg tror altså, at hvis vi ellers talte det samme sprog, nemlig en spredning af ejendomsretten, således som det f. eks. er gået på boligområdet, er det vel en vidunderlig ting, at ejendomsretten i dette